

Jordi Cuixart: «Ser feliç és perdre la por de viure»

Resposta del president d'Òmnium després de llegir a Catorze una entrevista a Marina Garcés

Foto: Adrià Costa

Estimadíssima Marina,

Avui he llegit la teva entrevista al Catorze (<https://www.catorze.cat/noticia/12269/marina/garces/ser/felic/es/sentir-te/capac/espifiar-la>) i -parafraçant Perec: ?Un text és un pretext per fer-ne un altre?- em dispeno a compartir algunes de les reflexions que m'ha suscitat.

Crec que era en Pau Riba que un dia va dir: ?Té nassos, ens toca viure una vida que no hem demanat i a més ens diuen que ens l'hem de guanyar, com si no fos nostra?. Crec que ens hem d'acostumar a viure les contradiccions amb plenitud.

Semblaria que l'objectiu a la vida sigui eliminar el dubte sobre qualsevol afer, i és així com, massa sovint, renunciem a seguir deixant-nos sorprendre per la pròpia bellesa de la Vida, i el que fem és negar la nostra creativitat, en molts casos innata, i que, com deia Picasso (<https://www.catorze.cat/noticia/7757/picasso/jove/tota/vida>), l'anem malmetent a mesura que ens fem grans.

La lleixa de la cel·la és d'un metre d'ample per mig metre de fondària i hi caben cinc mudes, quatre camises, quatre samarretes, tres texans, un abric i un parell de joc de sabates, un joc de guants, barret pel fred i unes espadnyes per fer esport i un xandall. És tot el que necessito. I penso el perquè de tota la roba que tenim a l'armari de casa o amb la quantitat d'estris inútils que envaeixen espai a les nostres llars. No recordo on vaig llegir que la contaminació de la Terra és un reflex evident d'una contaminació psíquica que ens ha fet totalment irresponsables a l'hora de vetllar per l'harmonia del nostre espai interior i exterior.

He rebut algun comentari de la meva declaració davant del Tribunal al Suprem, arran de l'afirmació que la meva prioritat no era sortir de la presó sinó la resolució del conflicte polític. Fou tot un plaer poder dir-ho públicament després de tants mesos de presó preventiva i silenci forçat, em va representar un gran alleugeriment. Com també crec que no hi ha res d'heroic, confesso que tinc en canvi el ple convenciment que la coherència és també una font de felicitat. Crec que per adversa que sigui una situació, la felicitat també depèn del domini d'un mateix i que l'únic enemic de tots plegats, insisteixo, en un TOTS tan ampli com podria ser la Sala del Suprem, és la por.

Les primeres setmanes d'estar a la presó sentia molta tristor per no poder fer de pare, si més no, com s'entén convencionalment. En realitat era por que l'Amat no em volgués o no em pogués estimar. Com recorda Jörg Splett: ?En el fons tots necessitem més amor del que mereixem?. La Txell va fer (i encara ho segueix fent) mans i mànigues perquè els tres ens veiéssim cada setmana, ni que fos 40 minuts darrere d'un vidre. D'aquí els més de 50.000 quilòmetres en menys d'un any que ells dos van arribar a fer (i continuen fent). Vaig tenir també la immensa sort de saber detectar ben aviat aquesta por, i entendre que només la podria transformar, si primer la reconeixia.

Verbalitzant-ho vàrem arribar a la conclusió que senzillament es tractava de no renunciar a construir la nostra família fossin quines fossin les circumstàncies externes. En realitat, igual que l'Oriol i el Pol, amb el temps, el petit Amat també s'ha convertit en un gran mestre i un dels millors antidòts contra la por.

Explica l'Emilie Forsberg que ?la felicitat té a veure amb saber escoltar-se a un mateix? i, de fet, amb unes altres paraules ho deixà dit en Joan Mascaró: ?Tenir la ment tranquil·la vol dir tenir-la en silenci, mai espantada, ni enfadada, ni pertorbada?. Per escoltar-nos cal que eliminem el soroll que ens ocupa el pensament. En aquest combat tan desigual, la meditació és una eina molt útil. I alhora és molt recomanable per vèncer la ?dictadura? del patiment pel que vindrà. Aquella norma no escrita amb què ens han educat (i sobretot les últimes generacions), que afirma que el nivell d'estimació és proporcional al grau de patiment per l'altre.

Bàsicament es tracta de patir sobre uns futurs que mai arribaran, però que en canvi tenen la capacitat de xuclar-nos un munt d'energia i el que és més greu, condicionar constantment el nostre estat anímic. És urgent que deixem de patir i comencem a gaudir del simple fet d'estimar, sense més prejudicis.

Com deia Marie Curie: ?A la vida no hi ha res que calgui témer, només cal comprendre?. I és que estic molt d'acord amb tu, Marina, ?ser feliç és sentir-te capaç d'espifiar-la? o en unes altres paraules, ser feliç és perdre la por de viure.

Cuidem-nos molt i un petó ben fort.

Jordi Cuixart - Presó de Soto del Real, 9 d'abril del 2019